

Vino-ți în fire și alungă de la tine acest gând. Omul smerit și de o mie de ori dacă va cădea, de atâtea ori se va ridica și va gândi numai la biruință. Cel mândru, de îndată ce cade în păcat, cade și în deznădejde și, împietrindu-se, nu mai vrea să se ridice. Deznădejdea este păcat de moarte. De ea se bucură diavolul mai mult decât de orice altceva. Ea se risipește de îndată ce va fi mărturisită duhovnicului.

Fiul meu, silește-te spre tot lucrul bun! Și dacă încercând noi să lucrăm binele, cădem de multe ori, să nu rămânem în cădere, ci,

sculându-ne, să cerem iertare de la Mântuitorul nostru. El, care a spus ucenicului său să ierte de șaptezeci de ori câte șapte celui ce greșeste, cum ar putea să nu ne ierte? Tocmai El, care a rânduit aceasta! Deci nu te teme. Ori de câte ori vei cădea, scoală-te și cere iertare prin preot. Și Cel Preabun nu va ține minte răul, pentru că El nu ține mânia. *Cât sunt de departe răsăriturile de apusuri, așa a îndepărtat de la noi fărădelegile noastre!*

Gheron Iosif Isihastul, "Mărturii din viața monahală", Editura Bizantină, București, 2007, Sursa: www.razbointrucuvant.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni: 06 mai**
07:30 – Sfânta Liturghie
- **Marti: 07 mai**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
- **Vineri: 10 mai**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
Izvorul Tămăduirii
- **Duminică: 12 mai**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie:
Duminica Tomei

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr.24 / 05 mai 2013 ♦

GHERON IOSIF ISIHASTUL

DIN NOU M-AM SCULAT
ȘI AM PORNIC LUPTA ÎMPOTRIVA
TUTUROR DUHURILOR

Ceea ce ți s-a întâmplat, fiule, arată că ești plin de slavă deșartă foarte mare. Ai o prea bună părere despre

tine. Din această cauză nu poți dobândi duhul pogorământului, al smereniei. Crezi despre tine că nu vei mai cădea, că nu vei mai face neascultare, că nu vei mai primi niciun fel de înstrăinare, ci vei trăi, de acum încolo, viața fără de prihană, lucru care nu este în firea oamenilor.

Și s-a spus deja că boalești de multă necunoștință, care la rândul ei naște îngâmfare. Așadar, ia aminte, fiul meu, și fugi de necunoștință, căci aceasta este maica oricărui rău. Necunoașterea binelui este întunecime a sufletului. Și dacă omul nu luptă împreună cu Hristos, care este Lumină, nu poate să se izbăvească de stăpânul întunericului, diavolul.

Iată, eu – martor îmi este Domnul, Cel ce face să piară mincinoșii și minciunile lor - de peste douăzeci și cinci de ani mă lupt în lume cu tărie, până la sânge, cu demonii. Am coborât în adâncul mării, gol de orice iubire de sine și de orice voință proprie, pentru a afla Mărgăritarul de mare preț. Am întâlnit pe satana însuși, cu toată armata lui, și am cunoscut toată știința și tot meșteșugul lui, și prin smerenie l-am legat și l-am întrebat: *«De ce ai atâta înverșunare împotriva noastră, a oamenilor, și lupți cu atâta mânie pentru a ne birui?»* și mi-a zis: *«Pentru ca să am tovarăși mulți în iad și să mă mândresc în fața Nazarineanului că nu sunt eu singurul călcător de lege, ci sunt mulți împreună cu mine»*.

Am urcat la ceruri prin harul dumnezeiesc și vederea duhovnicească și am văzut frumusețea de negrăit a Raiului, pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc pe El.

După toate acestea mi s-a luat harul puțin câte puțin și picioarele mele s-au înmuiat. Am căzut în puțină nepurtare de grijă și am fost prins de somn ca într-o închisoare și am fost lipsit de multe bunuri duhovnicești. După puțin, iarăși m-am sculat și am pornit război și luptă sângeroasă. Și biruind, din

nou am căzut în somnolență. Iarăși maica tuturor relelor, nepurtarea de grijă, mi-a înmuiat oasele. Cu toate acestea, am reușit să mă ridic din nou și să pornesc războiul împotriva tuturor duhurilor rele.

Opt ani m-am luptat la început cu patimile trupești. Nu dormeam culcat, ci în picioare, rezemat într-un colț sau șezând pe scăunel. Mă băteam pe mine însumi de două-trei ori pe zi, oftând și plângând, pentru ca Dumnezeu să-și facă milă de mine și să-mi ridice războiul, până când S-a milostivit Cel Atotmilostiv și a pus capăt înverșunării lui satan. Ia aminte! Nesfârșitele mele pătimiri povestindu-ți-le acum foarte pe scurt, nu-ți dau decât o picătură din mare. În fiecare noapte cete întregi de demoni, cu ciomege, cu securi și cu orice altceva ar fi putut provoca vătămare, m-au supus la torturi groaznice opt ani la rând. Unul mă apuca de barba mea micuță pe atunci, altul de păr, altul de picioare, de mâini – toate relele și chinurile posibile. Toți strigau ca ieșiți din minți: *«Strângeți-l de gât, omorâți-l!»* Numai cu numele lui Hristos și al Maicii Domnului îi alungam. Puterea lor se risipea ca fumul. Până când S-a milostivit de mine Dumnezeu și m-a scos din adâncul și din prinsoarea chinurilor. Iată acum, fiul meu,

devin ca unul fără de minte povestindu-ți toate acestea. Dar cred că îți va fi de folos să ți le spun pe cele din trecut și pe cele de acum.

Acum, așadar, când mă simt bătrân ca și când aș avea o sută de ani, din cauza pătimirilor și a căderilor mele celor multe, întâi îmi procur pâinea cu sudoare prin lucrarea mâinilor mele, cum ai văzut din cele ce ți-am trimis. Apoi, vin frați de la diferite mânăstiri și schituri din Munte și, cu harul dumnezeiesc, le spun cele ce-mi sunt date de Domnul. Lucrez rugăciunea și îmi îndeplinesc fără lipsă îndatoririle mele călugărești. Noptile, după ce mintea obosește în rugăciune, scriu scrisori creștinilor care îmi cer cuvinte folositoare. În ciuda tuturor acestora pe care le-ai auzit, cad în deznădejde pentru că nu fac voia lui Dumnezeu.

Oare – plâng și mă întreb – cine știe dacă ceea ce fac eu este plăcut lui Dumnezeu, Domnul meu, sau dacă nu cumva mă înșel și, propovăduind altora, eu rămân în nepricepere? Căci îmi este necunoscută voia cea dumnezeiască a Domnului. Cine cunoaște gândul Celui Atotțiitor, sau cine se poate îndrepta înaintea Lui rămânând în fărădelegi? Iar tu, fiul meu, pentru o singură neascultare ai aruncat deja armele!

Pentru cuvântul unui singur demon ai părăsit lupta? Unde ai văzut, tu, iarnă? Unde ai văzut furtună? Unde plutoanele și batalioanele de demoni care să te înfricoșeze? De amenințarea unui singur demon te-ai speriat? Să nu crezi niciodată în ceea ce spune. Nu știi că el este dintotdeauna mincinos și că nu are niciun fel de putere asupra noastră, fără numai dacă ne aflăm în necunoaștere plină de sine? Aceștia numai ne amenință și ne înfricoșează, nu au însă putere asupra noastră. Dacă nu au avut putere să meargă în turma de porci, cum ne vor ispiti pe noi fără îngăduința lui Dumnezeu?

Așadar, învață să ai cuget smerit și nu te teme deloc de cuvintele omului stăpânit de demon. Avem mărturie clară de la Domnul care, auzind pe demoni vorbind și spunând: *«știm cine ești»*, deși spuneau adevărul, Acesta i-a mustrat, învățându-ne prin aceasta să nu ascultăm cuvintele celor demonizați, oricât ni s-ar părea de adevărate, deoarece prin gura omului vorbește demonul. El poate să spună acum adevărul, apoi minciuna, pentru că dintru început este mincinos și nu poate sta în adevăr, iar dacă omul va da crezare celor spuse de el, va ajunge foarte repede de râsul și de batjocura demonilor.